

ק"פ 14150/10/13 - קוירקו כאליללה נגד ג'ובראן בחר

בית משפט השלום בקריות

ק"פ 14150-10-13 כאליללה נ' בחר
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופט יוסי טורס
קובל	קוירקו כאליללה
נגד	ג'ובראן בחר
נאשם	

החלטה

1. הקובל הגיש קובלנה פרטית מתוקנת נגד הנאשם, במסגרתה הואשם הנאשם בשתי עבירות שעניינן תקיפה ואיומים. הנאשם כפר בעובדות הקובלנה וביחס לאישום השני טען כי עובדות הקובלנה אינם מגלות עבירה. לאור כך ביקש הנאשם לבטל את האישום השני.
2. באישום השני מיוחס לנאשם כי במהלך דיון משפטי בבקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת ולאחר שניתן צו נגדו, איים על הקובל בכך שאמר (הדברים הוטחו כלפי בית המשפט בנוכחותו של הקובל) "אני יודע שאת שופטת איתם. את נוצריה. אני יודע גם על המאפיה. אני לא אעזוב אותו. אני לא אעשה את ההחלטה. השופטת שייכת לכנסיה ומתפללת בכניסה. אני חקרתי עליך. אני אמות ולא אעזוב. תכתבי את זה. אני לא אכפת לי בית סוהר. המבקש גנב, פושע ונאצי".
3. ב"כ הנאשם סבור כי דברים אלו אינם מהווים איום, אף בהינתן שנאמרו. ביחס למילה "מאפיה" הבהיר שאין מדובר בארגון פשע, אלא בבית מאפה (ב"כ הקובל לא חלק על הסבר זה). ביחס לדברים שנאמרו כלפי כב' השופטת ציין הסנגור כי "אלו דברים אולי לא נאותים אבל אני לא חושב שזה עילה לתלונה - הוא אמר את הדברים" את נוצריה, את שייכת לכנסיה, את לא יכולה לשפוט בתיק הזה". ביחס ליתר הדברים טען הסנגור שהם אינם מהווים איום.
4. בתגובה הבהיר ב"כ הקובל שאינו מייחס לנאשם איום כלפי בית המשפט אלא כלפי הקובל בלבד. במעמד זה אף תיקן את הקובלנה ומחק הוראת חיקוק שעניינה לשון הרע, שיוחסה אף היא לנאשם. ב"כ הקובל טען כי הביטויים "אני לא אעזוב אותו... אני לא אעשה את ההחלטה..." , מהווים איום כלפי הקובל.

5. לצורך הכרעה בטענה שעובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה, על בית המשפט לבחון מה יהא הדין אם הנאשם יודה בכל העובדות הנטענות בכתב האישום, כלום יהיה בהן די להביא להרשעתו בעבירה שיוחסה לו (או מאותו סוג) (קדמי, **סדר הדין הפלילי** (2009) בעמ' 1293).

6. הסנגור טוען כי הרכיב העובדתי שבעבירת האיום אינו מתקיים אף אם יוכח שהנאשם אמר את המילים המיוחסות לו. היסוד העובדתי אותו על התביעה להוכיח הנו שהנאשם איים על הקובל "בפגיעה שלא כדין בגופו, בחרותו, בנכסיו " בפסיקה נקבע כי "... כי יש לבחון את התקיימותו של האיום לפי אמת מידה אובייקטיבית, היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (ע"פ 3779/99 **חמדני נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(1) 408, 415).

7. נראה שיש ממש בטיעוני הסנגור לפיהם אין לראות בדברים אלו בהכרח משום איום לפגיעה בגופו של הקובל. ואולם לא ראיתי להכריע בנושא זה, שכן כפי שמצוין בחלק המקדמי לקובלנה, בין הצדדים נטושה מחלוקת בדבר שליטה במקרקעין. טרם השמעת הדברים ניתן צו למניעת הטרדה מאיימת, אשר קשור (כך נראה) במקרקעין אלו. זיקתו המדויקת של הקובל למקרקעין אלו לא הובהרה דיה. בכל מקרה, בהתקיים זיקה למקרקעין אלו (והחלק המקדמי מבסס זיקה מסוימת), המילים המיוחסות לנאשם "אני לא אעזוב אותו. אני לא אעשה את ההחלטה. ... אני אמות ולא אעזוב. תכתבי את זה. אני לא אכפת לי בית סוהר" אפשר וקשורות למקרקעין אלו ומכאן שיש בהן, לכאורה, למצער משום איום לפגיעה שלא כדין בנכסיו של הקובל והכל בהינתן זיקה המקיימת את יסודות העבירה.

8. מובן כי אינני מכריע בנושא והדברים מובאים לכאורה בלבד, שכן תמונת הראיות הכוללת את הקשר הדברים לא הובאה בפניי. מובן גם שאין לראות בהחלטתי כמתייחסת ליסוד הנפשי שעל הקובל להוכיח. החלטה זו עניינה בשאלה האם המילים שנטען שנאמרו על ידי הנאשם, יכולות לבסס את עבירת האיום, באופן תיאורטי משפטי. לשאלה זו אני משיב בחיוב.

9. לאור כך הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ה, 17 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.